

MRA-aksjon i USA

«Hvordan vil Amerika møte tiåret som ligger foran oss?» Journalisten Robert Webb stiller spørsmålet i en leder i avisen *The Cincinnati Enquirer* og påpeker behovet for å møte nye utfordringer med nye initiativ — noe annet og mer enn «business as usual»: «Amerikanerne må bli mer følsomme for hva andre nasjoner tenker. I det siste tiåret har våre allierte fått flere sjokk. Ledelsen i Washington har altfor ofte latt være å rådføre seg med dem om tiltak som angår dem. Tilliten er undergravet. 'Gjør-det-alene'-holdningen holdt ikke mål tidligere og gjør det enda mindre i vår tid.»

Robert Webb er en av initiativtakerne til et aksjonsprogram for Moralsk Opprustning i USA i disse dager. Et internasjonalt team på 100 tar del i et opplegg med seminarer og møter — private og offentlige, i byene New York, Portland, St. Paul/Minneapolis, Washington D.C og Richmond, Virginia. (En mer utførlig rapport følger i neste nummer.)

DEN GLADE NYHET?

Lenge har vi lest og hørt at de fattige land forblir fattige — og at en av årsakene er at de stadig må betale mer for oljen de importerer. Olje til industri og landbruk. Landbruk til mat for millioner av mennesker på sultegrensen.

Så går plutselig oljeprisen NED. Da skulle man vente et samstemmig jubelrop fra radio, TV og norsk presse uansett parti. Et rop som lyder: «Endelig rimeligere olje for de utarmede i den tredje verden!»

Ropet har uteblitt. Derimot et hjerteskjærende skrik fra massemedia og interesseorganisasjoner: «Hva skal skje med VÅR levestandard. Våre skatter. Våre lønninger. Hva med OSS når oljeprisene synker?»

Verdens nød ligger oss på hjertet — inntil vår egen komfort og overflod trues. Da er det det som legger beslag på overskriftene.

ny verden

INFORMASJON OM MORALSK OPPRUSTNING

«Amerikanerne liker å se utfordringer som muligheter. Aldri har en slik holdning vært mer påkrevet,» heter det i brosjyren som brukes under aksjonen. «Hva bør vårt gjensvar være overfor en ustyrkelig verdensøkonomi, spillet av komplekse ideologiske krefter og en global gjensidig avhengighet?»

Det behøves initiativ både på privat- og regjeringsplanet. Men bare initiativ som er basert i nye motiver og medmenneskelige holdninger vil vise seg tilstrekkelige.»

Seminar om Afrika vekker oppsikt i Zimbabwe

Det var i Caux i fjor sommer under en konferanse med deltakere fra hele det afrikanske kontinent, at man ble enige om å komme sammen igjen så snart som mulig, men da i Afrika.

Den 10. februar møttes 150 fra 12 afrikanske land og tilreisende fra andre kontinenter til et seminar i Zimbabwes hovedstad Harare (tidligere Salisbury). Presidenten i Zimbabwes parlament, Dirymus Mutasa, holdt åpningstalen, og understreket betydningen av Moralsk Opprustnings hjelp i arbeidet for enhet mellom folkegruppene i landet. Rapporter og intervjuer fra seminaret ble sendt over Zimbabwes TV og radio nesten daglig. Diplomater fra ni land tok del i åpningsmøtet.

Jens-Jonathan Wilhelmsen og Johannes Østtveit var de to norske deltakerne. Etter seminaret, som varte i fire dager, gikk turen videre ut i landet. Det ble anledning til å lære forholdene nærmere å kjenne gjennom møter med mennesker fra alle grupper, regeringen inkludert. Siden ble det en avstikker til Sør-Afrika for Østtveits vedkommende, mens Wilhelmsen dro til Tanzania.

Et intervju med Wilhelmsen følger på side 2.

«Et forenet Zimbabwe – brobygger i Afrika»

Jens-J. Wilhelmsen forteller fra seminar i Harare (se side 1)

— *Hvorfor falt valget på Zimbabwe da stedet for Afrika-seminaret ble bestemt, Wilhelmsen?*

— Det er ikke så lett for en europeer å svare på, men jeg kan tenke meg noen årsaker:

1. Også Afrika ble inspirert av løsningen på Zimbabwe-konflikten.

2. Zimbabwe er på mange måter et mønsterland: Jordbruket skaffer store overskudd, en viktig faktor i et kontinent med matmangel. Og landet er nesten selvforsynt med ferdigvarer takket være en mangesidig industri. (Mangesidigheten ble forøvrig fremtvunget under handelsboycotten av Ian Smiths regime.)

3. Zimbabwes betydning for utviklingen i hele det sørlige Afrika. Hvis svart og hvit kan samarbeide som likemenn i et fritt Zimbabwe, blir det en utfordring både til apartheid-filosofien og til å søke en ikke-voldelig løsning.

4. En sterk gruppe som arbeider for Moralsk Opprustning i Zimbabwe så dette seminaret som et neste skritt, og foreslo derfor Zimbabwe som vertsland.

Midt under våpenfunn-krisen

Avsløringene av Ndbelens våpenlagre fant sted rett før seminaret begynte, og krisesignalene fra Zimbabwe gjenlød i massemediene nok en gang.

— *Det må vel bety noe svært alvorlig når Joshua Nkomo, formann i ZAPU og leder for minoritetsstammen, blir kastet fra regjeringen?*

— Krisen omkring våpenfunnene var selvsagt alvorlig. Men Mugabe kunne neppe ha gjort noe mindre enn å avsette de regeringsmedlemmer som tilsynelatende var medansvarlige for å skjule våpnene. Mistilliten mellom mindretallsstammen, Ndbelene, som bare er 18% av befolkningen, og Shona-flertallet går dypt.

Men det som gjorde mest inntrykk på meg var de kjente personligheter som sto frem midt under krisen og forpliktet seg til å kjempe for nasjonens enhet.

Bare et par dager etter at våpnene var funnet refererte avisene en tale som vise-statsminister Simon Muzenda holdt på et massemøte i byen Que Que. Muzenda er Mugabes nestkommanderende og meget folkelig og elsket politiker. Dette er hva han sa:

«Forsoning kan gjøre fiende til venn. Det er den beste måten å behandle fiender på. Å likvidere dem forsterker hatet, å overliste dem skaper sammensvergelse og mistillit. Du kan ikke leve grumsete og tenke klart. Hat, frykt og selvishet er årsak til splittelse mellom menneskene, ikke stamme- eller partitilhørighet. En visjon om menneskehetens brorskap har inspirert mange til å kjempe for en bedre verden. Det vil bli virkelighet når mange nok aksepterer normene absolutt ærlighet, renhet, uselvishet og kjærlighet og kjemper for hva som er rett i stedet for hvem som har rett. Et forenet Zimbabwe kan

være en brobygger i Afrika og verden.»

Noen dager senere kom det et ekko fra Josiah Chinamano, visepresidenten i Nkomos ZAPU-parti. Han var nettopp blitt avsatt som transportminister på grunn av våpenfunnene. Chinamano erklærte til pressen: «Jeg visste ikke om våpenlagrene. I to tiår har min deltakelse i frigjøringskampen vært motivert av kjærlighet til landet og alle dets innbyggere, uansett tro eller hudfarge. Jeg tror at jeg og andre kan tjene som en bro mellom våre to stammer og bidra til å bygge et forenet Zimbabwe.»

Slike uttalelser gir håp for fremtiden. Og det faktum at Mugabe den 16. april tok tre ZAPU-politikere inn i regjeringen, viser at krisen i alle fall foreløpig er overvunnet.

— *Hva slags folk var det som kom til seminaret i Harare?*

— Vi var ca. 150 i alt, de fleste fra Zimbabwe og 12 andre afrikanske land. Men det var noen få av oss fra de andre fire verdensdeler, og alle de nordiske land var representert. Ambassadørene fra Norge, Sverige, Danmark, Tyskland og Frankrike kom, pluss representanter for Sovjets og Kubas ambassader.

Fra Zimbabwe kom et fascinerende tverrsnitt av befolkningen: Bønder, studenter, husmødre, lærere, tidligere geriljasoldater, industriarbeidere, embedsmenn, direktører, politikere. Konferansen ble åpnet av parlamentets president.

— *Kan du si noe om resultatene?*

— Dekningen i massemediene var imponerende. Det var nytt fra seminaret på TV hver dag i en uke, og til sammen 40 minutters TV-intervjuer med deltakerne. Også avisene rapporterte grundig. Det ble meg sagt at ingen uoffisiell konferanse hadde fått så mye publisitet. Vi merket at folk visste beskjed da vi senere besøkte andre deler av landet.

Ellers tror jeg vennskapene og den felles forpliktelse som vokste fram mellom mange av de afrikanske deltakerne var betydningsfull. Dette gjaldt ikke minst gruppene fra Øst-Afrika, fra Kenya, Uganda, Tanzania, Zambia og Zimbabwe. Jeg var ikke klar over hvor dypt motsetningene mellom Kenya og Tanzania går, og det er jo ikke lenge siden Tanzania og Uganda lå i krig. Det gjorde dypt inntrykk da en ledende kenyaner ba tanzanianerne om unnskyldning for kenyansk arroganse og kravstorhet. Han var i delegasjonen som forhandlet om oppløsningen av det Østafrikanske Økonomiske Fellesskap, og visste hva han snakket om.

Gruppene fra Kenya, Uganda og Tanzania ble enige om å møtes igjen, og jeg har tro på slike forbindelser på tvers av grensene.

— *Hvilke håpefulle eller negative tegn vil du legge vekt på etter tiden i Zimbabwe?*

— Stabiliteten i landet henger fremdeles i en tynn tråd. De to alvorligste trusler er etter min mening hvit masseflukt eller en konflikt mellom Ndbele og Shona-stammene. Det synes også å være et ekstremistisk element i ZANU, Mugabes parti, som han hittil har greid å kontrollere, men som en dag kan volde vanskeligheter.

Rekruttering mot sult og sykdom

«Vi her i distriktet har ikke tenkt å vente på at regjeringen skal gjøre alt for oss,» sier bonden John Muzekiwa fra Mount Darwin nord i Zimbabwe. Han vil være kjent for noen fra dokumentarfilmen *Dawn in Zimbabwe*, hvor han forteller hvorledes han vervet unge menn som geriljasoldater for frigjøringskampen. I dag driver han igjen sin gård, som han var fordrevet fra under krigen. «Uavhengigheten kostet oss blod,» sier han, «og det vil koste svette å beholde den.» Tidligere geriljasoldater fra området får nå opplæring i jordbruk og er blitt tildeelt jordlapper, men det er mangel på kapital og redskaper. «Vi som har traktorer har bestemt oss for å hjelpe dem som ikke har, mot litt betaling for drivstoff og reparasjoner. Når det gjelder dem som absolutt ikke har penger, har min kone og jeg blitt enige om å vente med å ta betaling til innhøstningen er over, eller gi hjelpen helt gratis hvor det er nødvendig.»

Ved å bruke fire av dagene i uka til sin egen gård og to til å hjelpe andre, har John Muzekiwa kunnet pløye opp jorda for seks andre familier. Og enda har han øket sin egen mais- og jordnøttproduksjon i år.

«Nå holder vi på å gjenoppbygge skolen, som ble ødelagt under krigen. Regjeringen har lagt merke til vårt initiativ og gitt oss god hjelp. Poenget ved prosjektene våre er at de unge skal få anledning til å bli på landsbygda heller enn å gå arbeidsløse i de store byene. Under krigen rekrutterte jeg disse karene til geriljaen. Nå driver jeg rekruttering mot sult og fattigdom.»

«Det er på grunn av det jeg har lært gjennom MRA at jeg gjør dette,» sier John Muzekiwa. «Det jeg gikk gjennom under krigen ville ellers ha gjort meg til en bitter mann. Fængsel og tortur, tap av nære familiemedlemmer og av buskap og bygninger. Gud har lært meg å tilgi og gi omsorg, selv om det er vanskelig å glemme fortiden.»

Zimbabwe er et sofistisert samfunn som inntil videre trenger de hvite for å kunne fungere. Mugabe gjør da også stadig dette klart. I løpet av de siste fem år har 80.000 hvite reist, mens 190.000 er igjen.

Mens vi var der brøt åtte av de 20 parlamentsmedlemmene fra det Republikanske Parti (Ian Smith) ut av partiet og dannet sin egen uavhengige gruppe. Årsaken var at de fant det Republikanske Parti for belastet av fortiden og for lite villig til å samarbeide med den nåværende regjering. De kan bli et samlingspunkt for hvite som vil legge fortiden bak seg og satse på det nye Zimbabwe.

Det er et håpefullt tegn at Mugabe nå har tatt ytterligere to hvite inn i regjeringen.

«Hvem trenger oss?»

Ungdom møtes i Nord-England

— *Jeg har ofte kommet for sent og funnet ungdommer på offentlige toaletter døde av overdoser. Det fyller meg med fortvilelse å se unge mennesker flykte fra livet på den måten.*

Lars Henrik Bøhler, polititjenestemann og justudent fra Oslo, fortalte fra jobben sin på en ungdomskonferanse i Tirley Garth i Nord-England i påsken. Sammen med ni andre norske ungdommer utvekslet han tanker og erfaringer med unge fra hele Europa, 160 i alt.

Narkotikamisbruk er bare én måte å flykte på, men vel den verste. Hvordan kan vi finne fram til den indre livsglede og styrke som står imot ytre press? Også mange kristne ser triste og «døde» ut. Et godt familieliv ble fremholdt som den beste medisinen mot narkotikamisbruk. Men også de beste familier har sitt å slite med. Det fikk vi se på nært hold. Etter en krangledag lørdag, med lang spasertur og samtale etterpå, tok en strålende glad familie Turner ledelsen av morgenmøtet 1. påskedag. Pappa Turner (en kjent TV-kommentator) og eldste sønn og Oxford-student hadde snakket igjen om alt mulig på turen. Tilliten var gjenopprettet.

Gerald Henderson fra Liverpool fortalte konferansedeltakerne hvordan han og andre arbeider på lokalplanet for forståelse og vennskap på tvers av sosiale og rasemessige skillelinjer. Det ble senere anledning for en mindre gruppe til å besøke politiet og sosialetaten i Liverpool, og se hvordan de prøver å løse oppgavene. Mange venter ungdomsopptøyer også denne sommeren.

Frykt eller tro

Konferansen i Tirley Garth handlet om verdens harde virkelighet og den forandring som inntreffer når Gud trer inn i den virkeligheten.

Knappt noen kunne reise hjem uten å ha funnet et svar på spørsmålet i invitasjonen: «Hvem trenger oss?» Det er oppgaver alle steder.

Temaet på ett av møtene var «Frykt og tro».

— Jeg er ikke redd for døden, men for livet, sa Marit Sandnes fra Norge. Jeg har vært redd for ikke å makte de problemene som livet stiller meg overfor. Men det er bortkastet tid å bekymre seg over alt det som er usikkert i livet. For noe står fast: Alt det som har med Gud å gjøre er til å stole på.

— Jesu oppstandelse gjorde disiplene til uredde mennesker som kunne sendes ut i en fiendtlig verden, sa Harry Addison påskeaften. Temaet var «Korset og Oppstandelsen». Kjersti Bergheim fra Tromsø viste lysbilder av sine tegninger om en liten fugl som hakker hull på menneskers harde og lukkede hjerter. Hun gjorde Jesu oppstandelse til en del av virkeligheten for oss i 1982. En annen norsk deltaker sa:

— Jeg har likt å være tungsindig og gjøre livet
Forts. side 6

Hun ga seg selv, og ga seg aldri

Av Sturla Johnson

«Hvis jeg lever til jul skal jeg bake en kransekake til deg,» sa mor med en latter til legen som behandlet henne.

Dette var i september 1981. I noe over et år hadde hun visst at kreften var kommet tilbake og at det gikk nedover med henne. Både hun og vi visste at de sprøytene hun fikk hverannen uke i beste fall bare bremsset veksten av svulsten. En spesialist på Radiumhospitalet hadde sagt at hun neppe kom til å leve lenger enn til nyttår. «Vi får se om vi ikke kan lure ham,» sa mor med kamplyst i blikket.

Spesialisten fikk rett og hun døde 18. desember, 69 år gammel. Da hun forsto at hun ikke kom til å bake noen kransekake, fikk hun bakeren til å lage en. Lille juleaften leverte jeg den til hennes lege, behørig pyntet med flagg og smell-bonboner. Han er overlege og har sett mange kreftpasienter gjennom årene. Han snakket varmt om henne. «Hun gjorde alt så lett for oss,» sa han. «Vi er vant til at døden er tabu, et hysj-hysj-emne som en ikke skal snakke med pasienten eller de pårørende om. Det gjør det vanskelig for oss som leger. Din mor kunne snakke åpent om at hun visste hun skulle dø. Og når hun kom for å få sine sprøyter, tenkte hun ikke på seg selv, men på oss som arbeider her og på de andre pasientene på venteværelset.»

Hennes siste måneder var preget av ro og akseptering. En kveld noen uker før hun døde var jeg alene med henne. Det var et spørsmål som brant i meg og som jeg måtte ha svar på. «Har du noen frykt for å dø?» spurte jeg. «Nei, jeg kan ærlig si at det har jeg ikke,» svarte hun. «Det eneste jeg frykter er smerter. Jeg har sett så mange kreftpasienter lide.» Så tenkte hun seg litt om. «Og så er det en ting jeg er helt viss på. Jeg skal møte Jesus. Min Frelser.»

Hun ble spart for smertene og kunne være i sitt hjem til to dager før hun døde. Da hun til slutt sovnet inn på sykehuset, skjedde det stille og uten dramatikk, som når et lys blir blåst ut. Det var et øyeblikk som vi som sto rundt sengen, alltid vil huske. Vi følte at dette ikke var noen avslutning for henne. Vi sto igjen, men hun gikk videre.

Beslutningen

Mors liv var ikke alltid slik. Hun vokste opp i et hjem hvor kristendom nok ble respektert, men ikke betydde noe forpliktende engasjement. Hennes far var industrileder og reiste meget i mange land. Hjemmet var kjent for stor gjestfrihet og store sel-skaper. Etter en stormende forelskelse ble hun gift 20 år gammel og flyttet til et lite industristed på Vestlandet.

Dette var i begynnelsen av trettiårene. Jeg har nylig gått igjennom mors brev til sin mor på denne tiden. Hun skriver om sin egen lykke, men også om den knugende arbeidsløsheten på det lille stedet. En merker også hennes uro over utviklingen i Europa og en følelse av maktesløshet over hvor lite hun selv syntes hun kunne gjøre.

Det var på denne tiden at Frank Buchman kom til Norge med Oxfordgruppen. En dag dukket presten Sofus Nordborg opp hjemme hos mor og far. Han var en ildsjel med et smittende humør, som glødet for det nye han hadde sett i Oxfordgruppen. Snart kom Ronald Fangen, Christoffer Borchgrevink og mange andre. Mor var imponert over disse menneskene fra starten av. Det de fortalte fengslet henne fordi det svarte til hennes eget dypeste behov. Hun kom med på et «house-party» og etter to dager tok hun sin kristne beslutning, som hun senere aldri vek fra. I brevene til sin mor de dagene merker en først en ny og radikal ærlighet om henne selv. Dernest en stor glede og frihet. «Mitt liv er blitt helt forandret. Jeg er lykkelig!» skriver hun. Kort tid etter kom hun til å få avgjørende betydning for en svensk bispinne som hun ble kjent med. Brevene fra bispinnen forteller med all tydelighet at mors nye liv var smittsomt.

I 1938 reiste hun til Visby på Gotland. Det ble en vanskelig og smertefull tid for henne som for mange andre. Verden sto på randen av krig. Frank Buchman kom med en inntrengende appell til sine medarbeidere om å finne en dypere forpliktelse og et større perspektiv og ansvar. Mor følte seg forvirret og rystet, og var nær ved å gi opp. Men hun besluttet å kjempe videre og ikke lukke sitt hjerte, noe hun aldri gjorde senere heller.

Helt til sin dødsdag var hun opptatt av hva en moralsk opprustning kunne bety for Norge. Hun brant for sentret i Sophus Lies gate i Oslo. Det var en klar linje i hennes liv helt fra hun tok sin beslutning som 24-åring og livet ut. En slik urokkelig helhjertethet for det en tror på betyr meget i en tid da de moralske gjerdene rives ned. Det var i tråd med hennes liv at hun ikke ønsket blomster til begravelsen, men heller bidrag til det arbeid hun brant for.

Hva ligger bak fasaden?

Av Bjørn Ole Austad

Renhet skulle være kjennemerket på alle dem som gjør opprør mot urett og falskhet i det bestående samfunn. Renhet avslører alt som ikke er ekte, all halvhet, alle skjulte nederlag. Renhet er noe som berører mitt innerste jeg og spør: Hvem er du? Hva vil du? Hva ligger bak dine handlinger og din pene fasade?

Fariseerne prøvde å dekke seg bak et regelverk for anstendig atferd. Jesus skar tvers igjennom og ville vite hva som bodde i deres hjerter. «Hvor skatten din er, vil også hjertet ditt være,» sa han. Både stor-synderen og hyklerin blir avslørt når tanker, fantasier og motiver blir dratt fram side om side med ord og handlinger.

Men fariseeren har arbeidet hardt siden Jesu tid. Renhet er igjen og igjen blitt begrenset til sømmelig og god oppførsel. Og fordømmelsen har vært hard mot dem som har forsyndet seg. Opprøret mot moralens voktere er forståelig. Begrepet renhet vekker forargelse i dag takket være hykleriet av i går.

Diskokultur kontra kristen ungdom

For en tid siden kom jeg i samtale med noen venner om den såkalte diskokulturen. Mange går først og fremst på diskotek for å finne en de kan gå til sengs med, ble det hevdet. Musikken og hele miljøet synes å være lagt opp med dette for øyet.

Kanskje jeg er livsfjern, men jeg må innrømme at jeg ble en smule sjokkert. Tankene vandrete tilbake til det kristne ungdomsmiljøet jeg kjente. Det har gitt meg mye. På den annen side, hvis jeg skulle være ærlig, var det alltid et fullgodt alternativ til det miljøet jeg hørte om nå? I hvilken grad var vi klar over våre høyst menneskelige motiver og hva en kristen tro burde bety for oss i vårt samvær?

Gjorde ikke klikkvesen og «elskende par» det mange ganger vanskelig for dem som var alene på en av våre tilstelninger? Lå ikke en ikke-erkjent seksuell motivering mange ganger bakom intime samtaler mellom jenter og gutter? Lengselen etter trygghet og kjærlighet driver mange mot stadig nye samværsformer. Men nye former blir fort gamle og kjedelige uten sanne og rene motiver.

Spørsmål om målsetting

Renhet har ikke bare med sex å gjøre. Men det har en hel del med sex å gjøre i et samfunn som har gjort sex til forbruksvare og seksuell utfoldelse til en menneskerett. Noen spør: Er det tillatt med samleie før ekteskapet? Hva med samboing? Hva med den utroskap og seksuelle utnyttelse som foregår innenfor ekteskapets rammer? Bud og regler er til bryderi når en vil gjøre hva en har lyst til. Men renhet rører ved selve målsettingen for mitt liv. Iste-

denfor å spørre hvor mye jeg kan tillate meg, hvor langt jeg kan tøyne grensene og fortsatt være en kristen, blir spørsmålet: Hvordan kan jeg best tjene Gud og Hans vilje? «La din vilje skje på jorden som i himmelen». Det er en bønn og en programerklæring.

Verdt å ta på alvor

Renhet frigjør. Jeg behøver ikke legge an en grav-alvorlig og from mine og tvinge livet inn i et mønster. Det betyr å se sannheten om meg selv og alle mine følelser og motiver, gode som dårlige. Der jeg står hjelpeløs overfor krefter og følelser inne i meg, har jeg opplevd at Gud frigjør meg fra deres makt-grep. Energi som var bundet blir mobilisert i engasjement for andre.

Mange plages av skyldfølelse. Problemet er at vi ofte vil bli fri fra skyldfølelsen uten å bli fri fra dens egentlige årsak. Hvis det er uoppgjort urett som ligger bak, må den frem i lyset. Da har jeg ofte funnet at en ærlig samtale med en god venn er en hjelp.

Dersom vi vil forandre samfunnet, og dersom vi vil ta Gud på alvor, er det verdt å ta renhet på alvor. Alt det ytre som teller så utrolig mye — om en ser all right ut, er pen og slank, er effektiv, har gode eksamener, en god stilling, bil og hytte, alt dette feies til side med ett spørsmål: Hva er det som bor inne i deg når det andre faller bort?

Et nytt slags opprør

Renhet utfordrer selve forbrukersamfunnet hvor ting, opplevelser og mennesker brukes, nytes og for-kastes. Og forbrukersamfunnet var noe av det som ungdomsopprørene i slutten av sekstiårene gikk til angrep på. De forkastet de kalde forbruksvarene foreldregenerasjonen satte så høyt. Men de angrep aldri forbrukermentaliteten. De bare byttet ut forbruksvarene. Glede og tilfredsstillelse skulle søkes i opplevelser og følelser, i naturen, i fellesskapet, i musikken, i sex og fri kjærlighet. Kravet om sterkere og sterkere opplevelser vokste, liksom kravet som større og finere ting hadde vokst hos foreldrene.

Jeg drømmer om et nytt opprør, for et samfunn og et miljø hvor vi alle kan være oss selv og ingen føler seg utenfor, hvor vi kan være trygge på hverandre fordi ingen er ute etter å utnytte andre, hvor vi får frem det beste hos vår neste og ikke søker andres oppmerksomhet for oss selv, hvor ingen er redde eller forsakte, heller ingen brautende og dominerende. Et slikt samfunn formes ikke ved flere krav om å bli forstått. Det må bygges av mennesker som glemmer seg selv i tjeneste for andre.

«Salige er de rene av hjertet, for de skal se Gud». Litt videre i Bergprekenen står det: «Dere er jordens salt.» Det første er en forutsetning for det siste.

Kort nytt

AMERIKANSK FJERNSYN OM CAUX

«Å være i Caux er som å oppleve historien sett fra første rad,» berettet en amerikansk fjernsynsprodusent i Nord-Carolina i forrige måned. En privat fjernsynskjede, WITN, viste to halv-times programmer som ble tatt opp ved MRA-sentret i Sveits i august i fjor. «En merker et sterkt engasjement for verden i sin helhet i Caux,» het det videre i produsentens kommentarer. «Atmosfæren er både frigjørende og utfordrende.»

FRANSK-BRITISK MØTE MED VERDENSPERSPEKTIV

«Vi ser sult og underernæring på TV nesten daglig, men det er ikke nok til å få oss til å gjøre noe effektivt,» påpekte en av innlederne ved et fransk-britisk møte om emnet «Felles ansvar for verdens matbehov» i Westminster Teater i London i begynnelsen av mars. «Problemet ligger ikke i mangel på intelligens, praktisk evne eller tekniske muligheter, men i egeninteresse og grådighet hos den enkelte av oss.»

Europa kunne gå i spissen for et utviklingsprogram for fiskerinæringen i verdensskala, sa Gilbert Buchan, president for det skotske fiskeriforbundet. Ubrukt kapasitet kunne brukes til å finne og utvikle nye fiskefelter, hevdet han. Buchan etterlyste en felles innsats på det eksperimentelle plan innen fiskerinæringen i Europa, som kunne komme en sultende verden til gode. En fransk marineoffiser beklaget bitterheten og mistilliten som ennå rår på fransk side, og mente at fortidens motsetninger mellom Frankrike og Storbritannia fremdeles er et hinder for en enhetlig europeisk fiskeripolitikk.

Jordbrukspolitikken i EF var også emne til kommentarer både fra franske og britiske jordbruksfolk som var tilstede.

BROBYGGERE I BRIXTON

En gruppe fra Croydon i Sør-London har gitt seg selv navnet «Brobyggerne» og arrangert et offentlig møte i Brixton som et ledd i arbeidet for forståelse og samarbeid mellom folk av forskjellig rase og tro. Initiativet kom fra Hari Mungol fra Britisk Guyana, som er sekretær for Brixtons «konsortium av etniske minoriteter», etter forslag fra politisjefen i området.

Blant talerne var deltakere i MRAs ti-måneders kurs for unge fra forskjellige land, som bidro med sine erfaringer av samarbeid i en internasjonal gruppe. En lektor i geografi fra en av de høyere skolene i Brixton, opprinnelig fra India, fortalte hvordan en nyvunnet tro hadde hjulpet ham av med angst og underlegenhetsfølelse. Han hadde nå funnet en ny målsetting i arbeidet for et samfunn uten fordommer på grunnlag av rase, religion eller klasse.

Alan Faunce, medlem av Rådet for likhet mellom rasene i Hammersmith, Vest-London, rapporterte om planene de har der om en dramatisering av et stykke om rasemotsetninger fra Westminster Teater: *Clashpoint*, av Nancy Rutven.

NORDISK SAMLING I STOCKHOLM

Et åpent MRA-møte om «Norden og verden» fant sted på det etnografiske museet i Stockholm 16.19. april. Lørdagsmøtet i Stockholm sto i Zimbabwes tegn. Landets ambassadør i Stockholm talte om det han så som den største utfordringen i dagens situasjon:

«Penger er en hjelp til å bygge opp ødelagte skoler og sykehus m.m.,» sa han blant annet. «Vi trenger en slik hjelp og vi er takknemlige for den. Men den hjelpen vi spesielt trenger og som ikke kan kjøpes for penger, er hjelpen til å be tidligere fiender om tilgivelse og forsones med dem.»

NORSK MEIERI-BISTAND

Afrika står overfor en tragedie, hevdet meierieksperenten Eddia Cross fra Zimbabwe, som besøkte Oslo i midten av mars for å slutføre en bistandsavtale på vegne av markedsorganisasjonen for meieriene i Zimbabwe, 12 mill. afrikanere kan komme til å dø av sult i løpet av komende år. Erosjon og vanskjøtsel har omgjort veldige landområder til ørken. Zimbabwe er et land som kan produsere for langt fler enn sin egen befolkning og bli et foregangsland i Afrika.

Eddie Cross, som er av skotsk avstamning, fortalte ved Afrika-seminaret i Harare tidligere i måneden hvordan han selv hadde fått øynene opp for sitt ansvar på dette området. I dag er han utnevnt av regjeringen til generaldirektør for sin organisasjon.

«Hvem har bruk for oss?»

Forts. fra side 3

innviklet. Det har gitt meg «identitet» og selvrespekt og hevet meg over andres overfladiskhet. Gud har bedt meg si farvel til alt det. Gleden i ansiktet hans understreket ordene.

Krig og fred

Konferansen hadde ikke samlet noen ensartet forsamling. Ved en anledning ble diskusjonen vel opphisset. Verdensproblemene syntes uoverkommelige. To av debattantene forlot møtet som uvenner. Neste morgen kom den ene for å be om tilgivelse for sin kynisme. I siste liten, for den andre skulle akkurat til å reise. Han hadde knapt sovet om natten av fortvilelse over diskusjonen dagen før. Krig/fred-problematikken var vel ikke løst i sin helhet med forsoningen — men kanskje de to hadde funnet en begynnelse?

Konferansen i Tirley bar ikke preg av forventningspress, hvor *noen få* gir inntrykk av å bære konferanseopplegget og hele verden på sine skuldre. Det lå en forventning i luften som Gud gir ved sitt nærvær. Mennesker fant nytt liv. Vi reiste hjem i forvisning om at Han fortsatt vil være nær.

BOA

CAUX

16-siders brosjyre om Caux med fargefotos.

En beskrivelse av stedet og litt om hva Moralsk Opprustning er.

Pris kr. 9,- (inkl. m.v.a.)

Til utleie:

Ny 16-mm. fargefilm om Caux.
23 min. Norske tekster.

Leie kr. 108,- (inkl. m.v.a.)

Kan bestilles fra MRAs kontor.

Tlf. 02-44 64 78,

Postboks 3018, Elisenberg — Oslo 2.

SVAKSTRØM ER VAR STYRKE

Vår spesialitet:

Alt materiell for
avslutning av
svakstrømskabler

90 år som spesialforretning
i svakstrømsbransjen

O. ØSTMO A.S

Rådhusgt. 3, Oslo 1

ISEKI

Slitesterke maskiner med
stor kapasitet. Arbeider like
godt hele året.

REINHARDT

Reinhardt Maskin A/S 4601 Kristiansand S.
Avdeling Oslo: Hvamveien 1, 2013 Skjetten

Diriger Deres
import via

KRISTIANSAND

med sine gode
forbindelser fra
utlandet.

Vi tilbyr Dem
lagring, fortolling
og distribusjon.

KST Spedisjon A/S

Havnebygget,
Kristiansand.

klippet

Den som tror at hans tid er for verdifull til at han kan høre på andre, vil aldri ha tid til overs for Gud, men bare for seg selv, for sitt arbeid og for sine planer.

*

Ingen er for god til å yte de enkleste tjenester. Når en blir bekymret over tiden en mister på slik omsorg på det ytre plan, betyr det som regel at ens eget arbeid er blitt for viktig.

*

Gud vil alltid krysse våre planer og veier ved å plassere mennesker foran oss med sine krav og spørsmål.

Dietrich Bonhoeffer.

Svaret til menneskehetens problemer ligger ikke i materiell fremgang, men i menneskers omsorg for hverandre.

Dalai Lama.

I de nærmeste ukene skal snerestene forsvinne, jorden tine, og en ny vekstsesong står for døren . . .

«Trivsel på arbeidsplassen» er et slagord med dyp mening og stor økonomisk betydning. Trivselen motiverer til innsats og senker sykefraværet. Trivselen fremmes ved trygghet i samværet med arbeidskameratene. At vi vil ta vare på hverandre og vil hverandre vel, er selve grunnmuren i trivselen. Da får arbeidsgleden og arbeidets velsignelse vekstmuligheter. Men de teller dessverre så lite disse verdiene i et knallhardt lønns- og næringsoppgjør. I overveielser om streik, lockout eller andre aksjoner, gjøres det nok et

sannsynlighetsregnskap på forhånd, men i dette regnskapet er det ikke plass for annet enn den harde valuta.

Hva har dette med snesmelting og vår å gjøre? Ikke annet enn at også andre ting enn sneen kunne trenge en smelteprosess, — noe inne i oss, de fastfrysede standpunkter og de iskalde beregninger.

Finn T. Isaksen, Adm. dir. i Norges Kjøtt og Fleskesentral, Aftenposten 18.3. 1982.

Hvis en leser hva de (samvittighetsfangene) skriver, mange av dem som har gjennomgått arrestasjon, fengsling og arbeidsleire, er det merkelig hvordan deres opplevelser faller sammen . . . En av forfatterne forteller oss at «kanskje den mest paradoksale og optimistiske konklusjon de trekker, disse menneskene som har opplevet ondskapens konsentrerte makt på kroppen, er at det godes makt er sterkere enn noe annet» . . .

Det sies at bare tro gjør det mulig å adlyde den indre stemmen hvis eksistens ikke kan bevises. Troen gjør det også mulig for oss å påvirke verdensbegivenhetene, på tross av det ondes mektige innflytelse . . .

Vår beskyttelse tror jeg avhenger av den mystiske kraft som kalles Gud og hvis forhold til mennesket synes av avhenge av menneskets forhold til sin indre stemme. Jeg vil også våge å si at den avhenger av en fri presse som er konstant oppmerksom på sitt ansvar og sin makt.

Prins Charles av Wales, i en tale til London Presseklubb, Daily Mail 12.2.82.

Ny Verden vil fremme: En åndelig og moralsk opprustning. Solidaritet mellom enkeltmennesker og nasjoner. En revolusjon under Jesu Kristi Kors, som vil omskape verden. Individets og samfunnets forandring. Absolutte moralnormer: ærlighet, renhet, uselviskhet og kjærlighet.

INFORMASJON OM MORALSK OPPRUSTNING

Utkommer med 6 nummer i året.

I redaksjonen:
Eva Riise Hanssen - ansvarlig red.
Anders Eskeland
Einar Engebretsen
Jens J. Wilhelmsen
Inge Mannsåker
Sturla Johnson
Keld Jørgensen (Danmark)

ABONNEMENTSPRIS for et år
Norge kr. 40,-
Danmark dkr. 45,-

Redaksjonens adresse:
Postboks 3018, Elisenberg, Oslo 2
Tlf. 02/44 64 78 — Postgiro 5 12 57 94
Danmark:
Postboks 312
1502 København V. Postgiro 18 51 51
Sverige:
Sveavägen 34, 6., 111 34 Stockholm
Tlf. 08/10 34 56

Trykkeri: Brødr. Tengs, Oslo
Utgiver: Stiftelsen Moralsk Opprustning
NY VERDEN